

Restaureringen ved de kongelige Renaissancebygninger. Man har i sin Tid restaureret Rosenborg Slot saa langtfra med nænsom Haand, at man kan sige, det er gjort akkurat med den modsatte Haand. Man har uden noget som helst Hensyn hugget alt væk, som man nogenlunde kunde forsvare at hugge væk, og lavet nyt i Stedet. Til den daværende Indenrigsminister kom der, men jo desværre meget for sent, Klage over, hvad der den Gang skete, og han kunde jo ikke svare andet: Hvorfor er man ikke kommen til mig i Tide? Hvis der er sket en Ulykke, som jeg ikke kan bedømme, er den jo sket, der er ikke noget at gøre ved den Ting. Senere lykkedes det at faa et særligt Syn oprettet, jeg vil sige til Forsvar for disse Bygninger, men hvad kan det hjælpe, naar saa den højtærede Minister ikke bryder sig om, hvad det særlige Syn udtaler, men tillader vedkommende Bygningsinspektør at faa nedsat et Slags Oversyn af sine gode Venner, som man nogenlunde paa Forhaand kunde sige vilde give ham Ret. Jeg tillader mig at bede den højtærede Minister om for Fremtiden at gaa lidt varsomt til Værks lige over for disse Slotte og særlig over for Kronborg. Efter min Mening vilde det være en Plet paa vor Tid og virkelig ogsaa paa den Regering, der finder sig i den Maade, hvorpaa man i den senere Tid er gaaet frem der. Nu har man faaet indstiftet et særligt Syn, og saa kunde man dog lade dette særlige Syn afgøre, om en Restauration var nødvendig eller ikke nødvendig. For at undgaa al Misforstaaelse vil jeg sige, at jeg taler slet ikke, aldeles ikke om de Stenarter, som, naar først det gamle er hugget væk, skal sættes i Stedet for, det interesserer mig ikke det mindste. Man har fra modsat Side, for at forsvare, hvad der er sket, bestandig skudt det temmelig ligegyldige i Forgrunden, om den eller den Art Sten skulde benyttes ved Restaurationen. Men det er ikke det, det kommer an paa, men hvad det kommer an paa, er, at man søger at bevare, saa vidt ske kan, det gamle, som har en historisk Interesse, en virkelig kunstnerisk Interesse. Dernæst kunde man maaske tillige sige, at naar det saa er afgjort — og dette bør ikke en enkelt Mand afgøre, men siden man har indstiftet Synet, saa bør Synet have en afgørende Indflydelse derpaa — naar det saa er afgjort, at det gamle endelig skal hugges væk og noget nyt sættes i Stedet, bør man fordrø, at den Mand, der saa skal staa for dette Arbejde,

han enten selv som Kunstner er til Stede ved Arbejdets Udførelse, eller, hvis han ikke kan det, at han saa har en virkelig Kunstner til at træde i sit Sted og ikke en ret og slet Haandværker, han som saadan være saa dygtig, han være vil.

Ole Hansen: Før jeg omtaler det af mig stillede Underændringsforslag under Nr. 140, kunde jeg ønske at gøre et Par Bemærkninger om Forslaget under Nr. 57 angaaende et forøget Tilskud til Alderdomsunderstøttelse. Alderdomsunderstøttelsesloven er jo en af de Love, hvorom der i sin Tid har været ført ret stærke Kampe, og det er jo da ogsaa bekendt nok, at da Loven blev vedtaget her i Rigsdagen, skete det efter en ret betydelig Modstand, men jeg skal ikke nægte, at jeg har været i den Tro, at alle — ogsaa de, der i sin Tid have stemt imod Loven — vare enige om, at nu, da vi have faaet den, gjaldt det om at udnytte og bruge den saa godt, som det overhovedet er muligt. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Seave-nius) udtalte, at Loven havde sine store Svagheder, sine store Mangler, og det skal jeg selvfølgelig ikke søge at imødegaa. Jeg erkender ogsaa, at Loven har sine Mangler og det Mangler, som det maa blive Lovgivningsmagtens Opgave i Fremtiden at søge at raade Bod paa, men jeg ser ikke, at fordi Loven har saadanne Mangler, at der saa deri skulde ligge nogen som helst Opfordring til at svække dens gode Virkninger, og det er det, der efter min Mening vil ske, saafremt det ikke lykkes at opnaa Enighed om det Forslag, der her er fremsat, saaledes at Kommunerne fremtidig kunne faa Halvdelen refunderet af, hvad de yde til Alderdomsunderstøttelse. Vi røre her efter min Mening ved en af Lovens Grundpiller, thi hvis det ikke skulde lykkes at faa et forøget Tilskud, maa nødvendigvis et af to blive Tilfældet: enten vil det medføre forøgede Udgifter for Kommunerne, eller ogsaa vil det medføre, at Kommunalbestyrelserne i Fremtiden ville søge at trykke Understøttelserne nedad, og det forekommer mig at være lige uheldigt, hvilken af de to Dele der sker. Det er uheldigt at forøge de kommunale Udgifter, eftersom de fleste Skatteydere have nok at gøre med at svare de Udgifter, de have, og jeg tror, at ogsaa det maa siges at være uheldigt at skulle trykke Understøttelserne nedad, thi Understøttelserne ere vist gennemgaaende ikke større, end de bør være for dem, der trænge til at faa dem. Jeg vil derfor